

[Guldberg.]

meget stærk tilbageholdenhed over for dette. Man sørgede for — og det gjorde vi fra vor side naturligvis også — at forliget fik en sådan formulering, at det er helt i overensstemmelse med dette, at man ikke behøver at bruge den skattepligtige indkomst som grundlag, og jeg vil da gerne takke for, at der nu gives tilsagn om, at vi kan se nærmere på det.

I bemærkningerne nævnes specielt — og også hr. Axel Ivan Pedersen var inde på dette — spørgsmålet om udbud af grunde og om grundpriser. Vi taler i forliget om byggemodnede grunde og om støtte til byggemodning, og det gør man også i bemærkningerne. Det er selvfølgelig fuldstændig korrekt, men jeg vil alligevel gerne sige, at jeg håber, vi kan behandle problemet i en lidt videre ramme — og det tror jeg sådan set vi alle er enige i, for vi vil gerne løse spørgsmålet.

En af årsagerne til det manglende udbud er jo manglende finansieringsmuligheder for byggemodningen. Det er jo sådan, at byggemodning — hr. Enggaard var inde på det tidligere i en anden forbindelse her i salen — er noget, der kan foretages af andre end offentlige myndigheder. . . . (Axel Ivan Pedersen: Ja, til andre priser!). Ja, det kan godt være, men så kan vi jo få lidt konkurrence; det er nemlig min bestemte opfattelse, at man ikke kan løse dette problem: at opnå rimelige grundpriser og få tilstrækkeligt med byggemodne grunde, uden at der bliver et virkelig stort udbud af grunde. Lidt fantasi må man vel også have en gang imellem, så man kan forestille sig, at når man har prøvet én fremgangsmåde gennem mange år og ikke haft held med den, så kunne det jo være, man skulle forsøge en anden. Hvis man fortsætter på samme måde som hidtil, vil det i virkeligheden sige — og det gælder, både når der er tale om kommunale grundopkøb, og når der sker byggemodning alene ad den kommunale vej — at man ganske nøje rationerer, hvor meget der kommer på

markedet ad gangen; og det er ikke svært at se, at når man gør det, får man også unormale prisstigninger, for de følger jo simpelt hen af, at man rationerer. Der er efter min mening ikke anden vej ud af dette end at prøve på, hvad vi da gerne vil drøfte lidt nærmere, om man over planlægningsaktiviteten, for at sige det meget rundt, skulle kunne skaffe et udbud af landet under ét — hvis man forstår, hvad jeg mener hermed. Der er jo nemlig jord nok i Danmark, men der er så meget, der ikke må bruges til det ene og det andet. I virkeligheden er der rige muligheder for et stort udbud. Jeg erkender, at det ikke kan blive udbud af byggemodnede grunde, men allerede det, at det store udbud er der — det vil sige mulighederne for at få lov til at benytte sig af grundene, hvis man selv kan sørge for byggemodningen på en fornuftig måde og holde de love og forskrifter, der er tale om — vil betyde meget, og det mener jeg vi bliver nødt til at se på; ellers tror jeg ikke, alle de andre ting hjælper. De kommunale opkøb og andre ting skaber simpelt hen et yderligere pres på priserne — det har vi set den ene gang efter den anden.

Ministeren giver i sine bemærkninger til sidst udtryk for et ønske om, at lovforslagene bliver gennemført så hurtigt som muligt. Jeg tror, at alle vi, der har deltaget i forhandlingerne om boligforliget og dets afslutning, må dele dette ønske. Men når man i bemærkningerne har indført en, i hvert tilfælde på det tidspunkt sort hest i form af boligfonds, som vi endnu ikke rigtig ved hvad er, går jeg ud fra, ministeren også kan forstå, at man næppe kan regne med, at vi fra vor side vil kunne tage stilling til nogen endelig afklaring af disse spørgsmål uden at have fundet ud af, hvor sort den hest er. Jeg vil indrømme, at der er kommet lidt oplysninger i den sidste tid, hvor man hænger det op på de opgaver, vi har aftalt skal løses, men hvor vi endnu ikke nærmere har aftalt, hvordan de skal løses, og det er altså muligt, at